

Välimeren talousalueen kehityspiirteitä

Lähi-Idän, Ateenan ja Rooman Suomi-instituuttien tilaisuus 13.4.2011

Turkki neuvottelee Euroopan unionin jäsenyydestä. Sen jäsenyyden myötä EU-purjeveneeseen kölipainoisuus lisääntyisi ja uppouma kasvaisi.

Lähestyn asiaa Keski-Aasiasta käsin. Muinaisen Neuvostoliiton aikaan kävin Kirgisian neuvostotasavallassa. Kun siitä tuli itsenäinen valtio, se sai yhdessä neljän muun -stanin kanssa jäsenyyden ETYJ:issä ja sitä kautta ”eurooppalaisen” valtion statuksen. Sillä tavalla haluttiin betonoida näiden -stanien ero Neuvostoliitosta peruuttamattomaksi. Sen jälkeen ei ETYJ ole enää vain Euroopan vaan vähän myös Euraasian turvallisuus- ja yhteistyöjärjestö, ja saman saisi aikaan Turkin jäsenyys EU:ssa.

Kirgisiassa hämmästykseni oli suuri, kun sivistyneistön kuulemma kuului sillä maailmankulmalla puhua myös turkin kieltä. Turkin vaikutusvallan juuret ulottuvat aikaan 600-700 vuotta sitten,

jolloin ottomaanien imperiumi ulottui Keski-Aasiasta ja Välimeren rannoilta Keski-Eurooppaan saakka. Ottomaanivallallekin kävi niin kuin itseään suuremmille valtakunnille on tapana ollut aina käydä: ensin uho, sitten tuho. Samoin on käynyt muiden muassa foinikialaisten, kreikkalaisten ja roomalaisten imperiumeille, jotka ovat harjoittaneet vallan vientiä Euroopan ohella Aasiaan, ja niin on käynyt myös Euroopan siirtomaavalloille sekä saksalaisten ja venäläisten imperiumeille valtakunnankanslereineen ja pääsihteereineen.

Tänään uutta pököä pukataan uuden imperiumin pesään Euroopan Unionissa.

Imperiumit romahtavat yleensä rytisten, mutta muinainen Kreikka oli poikkeus: se rupesi elämään omaa kreikanimpivaaralaista elämäänsä ja antoi vastarintaan nousematta roomalaisten rymistellä maailmalla. Siinä muuten olisi oiva malli tämän ajan Suomelle, joka on joutunut EU:n imperiumin vahvistamispuuhiin kahden Rehnin loukkuun: toinen veisi Suomea sotimaan Libyan öljystä ja toinen panisi suomalaiset maksamaan Ranskan ja Saksan pankeille muiden velkoja.

xxx

Maailma ei ole oikeasti koskaan ollut niin Eurooppa-keskeinen kuin on herra Mercatorin 500 vuotta sitten projisoima maailman tasokartta. Parhaimman strategisen arvion geopolittisen maailman nykyisestä painopisteestä – ja sen siirtymisestä kauemmaksi Euroopasta – on mielestäni esittänyt Yhdysvaltojen suurvaltapolitiikan pragmaattinen mutta yksiulotteinen teoreetikko Zbigniew Brzezinski. Siinä Eurooppa – Välimeren alueen kulttuurisine ulkoilmamuseoineen – on sivuosassa. Maailmanpolitiikan häränsilmä on siinä ovaalin muotoisessa ympyrässä, jonka sisällä olevien maiden maapohjassa ovat maailman suurimmat öljyvarannot. Öljy on tämän ajan kultaa, pyhää savua ja mirhamia.

Brezezinskin kartalta kannattaa painaa mieleen yksi -stan: Kazakstan. Maa on entisen kommunistijohtajan Nursultan Nasarbajevin diktatuuri, mutta tämän entisen köyhän neuvostotasavallan maaperässä on valtaiset varannot öljyä, kaasua, kivihiiltä ja uraania. Kazakstan on niitä maita, joita kannattaa seurata siinä katsannossa, mihin sieltä lähtevät kulkemaan energiavirrat. Yksi mahdollisuus on, että ne tulevat sieltä – Turkin kautta – tänne maailman suurimmalle talousalueelle Eurooppaan, ja toinen ikävämpi vaihtoehto on se, että ne menevätkin kansantuotteeltaan maailman toiseksi suurimpaan valtioon Kiinaan. Kiina on dynaaminen suurvalta, kun taas Eurooppaa näivettää tänään kapitalismin syvä systeemikriisi, jonka on aiheuttanut hullun rahan taudin eli löysän ja halvan rahan globalisointi kaiken maailman bankstereiden pyörittämäksi finanssikapitalismiksi.

Siltana energiaköyhän Euroopan ja energiarikkaan Aasian osan välillä on Turkki. Se silta ei kulje vain Bosporin salmen yli vaan se on virtuaalinen, poliittinen.

Turkki on suurvalta Etu-Aasiassa, mutta Euroopan näkökulmasta siellä on suurta vain väkiluku. Jos Turkista tulee EU:n jäsen, sen tärkein vientiartikkeli Eurooppaan on halpatyövoima. Turkin työvoiman vapaa liikkuvuus leikkaisi EU-maissa palkkoja ja lisäisi sosiaalista konfliktia työn halpamyymien ja maiden valtaväestöjen välille.

Voiko näistä ottomaanien maailmanvallan perillisistä todella tulla EU:n jäsenmaa?

Euroopan unionin jokaisen jäsenmaan on täytettävä ns. Kööpenhaminan kriteerit, joiden mukaan uudelta maalta vaaditaan demokratiaa, oikeusvaltioperiaatteen ja ihmisoikeuksien noudattamista sekä vähemmistöjen kunnioittamista, siellä on oltava toimiva markkinatalous ja maan on hyväksyttävä EU:n lainsäädännöstö ja EU:n tavoitteet. Päätös uuden maan jäsenyydestä tehdään aina yksimielisesti.

Turkin EU-jäsenyydelle on esitetty seuraavanlaisia esteitä: se ei ole alueellisesti eurooppalainen valtio, se ei kuulu eurooppalaisten kristillisten uskontojen ekumeeniseen yhteisöön, sen poliittinen järjestelmä ei ole vakaa, se ei ole sanan täydessä merkityksessä oikeusvaltio, se ei kunnioita kurdivähemmistön oikeuksia, sen rajat eivät ole vakaat ja se miehittää yhtä EU:n jäsenmaista. Siitä tulisi siitä EU:n merkittävin päätöksentekijä Lissabonin mukaisessa maiden väkilukuun perustuvassa äänivallan jaossa ja se olisi suurin nettosaaja muiden maiden maksamista jäsenmaksuista. Jäsenyyttä ei voida perustella taloudellisesti, vaan Turkin täysivaltainen mukaanotto olisi vanhojen jäsenmaiden benji-hyppy tuntemattomaan ilman köyhtä. Jäsenyyden perusteet ovat yksiselitteisesti poliittiset: Turkki on tärkeä poliittinen silta Euroopan ja Aasian välillä – ja USA:n sanotaan luvanneen sille EU-jäsenyyden.

Turkin EU-jäsenyys on Euroopalle on poliittis-taloudellisesti megaluokan kysymys.

xxx

Venäjällä on aina ollut halu ja taipumus hakea maayhteyttä Välimerelle, jonne maan panslavistisilla voimilla on ollut jonkinlainen sillanpääasema entisen Jugoslavian kautta. Hajonneen valtion perintönä syntyneistä itsenäisistä maista jännä reliikki on bulgariankielinen ja -mielinen sisämaavaltio FYROM, jolle Kreikka ei anna kansainvälisessä yhteisöissä oikeutta käyttää Makedonian nimeä. Nimeen on Kreikan mielestä monopoli kreikkalaisella Makedonian maakunnalla.

Olin 1960-luvun loppuvuosina kesätöissä Kroatian Zagrebissa ja asuin opiskelija-asuntolassa. Siellä en osannut erottaa jugoja toisistaan sen kansallisuuden perusteella, joka muutamaa vuotta myöhemmin sai heidät ampumaan toinen toisiaan. Suomalaisia ei ole osallistunut Balkanin sotatoimiin sen jälkeen, kun 150 vuotta sitten sillä suunnalla ”paljon on kärsitty vilua ja nälkää”, paitsi että Martti Ahtisaari oli Yhdysvaltojen laittomien rauhanpakottamisoperaatioiden jälkeen USA:n asianajajana neuvottelemassa Kosovon itsenäisyydestä, mikä ei ainakaan vielä ole saavuttanut muun maailman yksiselitteistä hyväksyntää. On ilmeistä, että Kosovon albaanikapinalliset ovat syylistyneet laajamittaiseen tappamiensa serbien sisäelinkauppaan lännen varaosamarkkinoilla. Kosovo myös on yksi afganistalaisen heroinin ja muiden huumeiden pääkulkuväyliä Aasiasta länteen, mutta nämä eivät ole olleet Ahtisaaren, eli siis USA:n, huolia.

Muista Jugoslavian tähteistä Montenegrolla on hyvät pikaveneyhteydet Italiaan ja sitä kautta EU:n alueelle, ja maa elää salakuljetuksesta. Entisen Jugoslavian alueella myös hyödynnetään EU:n maatalouspolitiikan tukiaisia. Tiedetään, että kreikkalaiset ja italialaiset oliivinviljelijät rahastavat EU-tukia entisen Jugoslavian maista salakuljetettavalle oliivi- ja pähkinäöljylle. Tutkimattomia olivat pitkään myös sokerin rikollisen viennin ja tuonnin tiet EU:n ja Balkanin maiden välillä.

Kun Kreikka – amerikkalaispankkien avustuksella – väärensi taloustilastonsa EU:n Eurostatille, se oli johdonmukainen seuraus maan poliittisesta moraalista. EU:n tilintarkastajien eli

tilintarkastustuomioistuimen raporteissa oli vuosikausia monia ilkeitä huomautuksia Kreikan tavasta rikkoa EU:n päätöksiä ja lakeja. Ulkopuolisille maan nimi saattoi jäädä epäselväksi, sillä raporteissa ei Kreikasta puhuttu sen omalla nimellä vaan syntien tekijä oli ”eräs jäsenmaa” siihen tapaan kuin EU:n korkeimmat, parhaiten palkatut ja alhaisia EU-veroja maksavat virkamiehet eli komissaarit eivät käytä kotimaistaan niiden nimeä vaan sanovat ”se maa, jonka parhaiten tunnen”.

EU:n komissio, jonka tehtävä olisi ollut valvoa Kreikan taloudenpitoa, tiesi ongelmat mutta ei piitannut vaaran merkeistä. Se oli anteeksiantamatonta

tehtävien laiminlyöntiä.

xxx

Monet asiat antavat kuvan niistä Välimeren alueen epävakasta poliittisista oloista, jotka vaarantavat taloudellisen kehityksen. Tunnettu Libanonin, Israelin ja palestiinalaisalueiden ongelmat. Olemme panneet merkille Välimeren etelärannan arabimaissa käynnistyneet kansannousut. Euroopan kaakkoiskulmassa – ja Kyproksella – kaksi Nato-maata, Kreikka ja Turkki varustautuvat sotilaallisesti – toisiaan vastaan? – tavalla, jonka seurauksena Kreikka käyttää valtion budjetistaan suuremman osuuden asevarusteluun kuin mikään muu unionin maa. Minun sukupolveni muistaa vielä Kreikan sotilasjuntan, Kyproksen vallankaappausyrityksen ja saaren turkkilaisosan miehityksen, Espanjan diktatuurin Francon ajalta (ja sen perintöön kiinnittyvän Opus Dein vallan) sekä Italian vapaamuurariloosin P 2:n ja maan poliitikkojen mafia-yhteydet ja korruptoituneisuuden. Ranskassakin äärioikeiston Marine Le Pen on menossa tuoreiden mielipidetutkimusten mukaan presidentinvaalien toiselle kierrokselle.

EU on Ranskan ja Saksan tandemi. Ranska ohjaa, Saksa polkee. Ranskan oman asukaslukunsa voimaa suurempi vaikutusvalta perustuu siihen, että se osaa tuottaa Saksalle huonoa omaatuntoa lähihistorian tapahtumista. Onko näiden kahden valtion johtama EU kyennyt luomaan Välimeri-strategiallaan unionin eteläosaan taloudellista yhteistyötä ja poliittista vakautta?

Vastataan, että Välimeren alue on poliittinen sekametelisoppa, jonka epävakaat olot ovat Euroopan hyvinvoinnin ja talouden vakaan kehityksen este. EU on poliittisesti rampa toimija sitä oliivivyöhykkeen maiden muodostamaa yhteisrintamaa vastaan, jonka ne muodostavat pohjoisten maksajien nostaessa agendalle eettis-moraalisia ja yhteiseen lainsäädäntöön perustuvia vaatimuksia kaikkien noudattaa.

Arvioni on, että EU:n eteläisten jäsenmaiden taloudellinen tilanne on tänään parempi kuin huomenna. Siihen vaikuttaa kroonisen ylivelkaantumisen aikaansaama talouskriisi, joka ei ole missään mielessä ohi. Niistä EU:n viidestä ongelmamaasta, joiden velanhoitokyky epäillään, neljä (Italia, Espanja, Portugali ja Kreikka) on etelästä. Viides on Irlanti, Suomen kokoinen maa, jolle pankkikriisi maksaa kymmenen kertaa enemmän kuin 1990-luvun kriisi maksoi Suomelle, ja Suomellakin oli omassaan kestämistä.

XXX

EU:n maatalouspolitiikka lisää EU:n jakautumista nettomaksajiin ja ns. koheesiomaihin eli suuriin nettosaajiin. EU:ssa suurin nettosaaja oli ennen itälaajentumista Espanja, tänään se on Kreikka. Suurimpia EU:n maataloustukiaisia saavat Välimeren alueen oliivin-, viinin- ja tupakanviljelijät. Kun yhteistä maatalouspolitiikkaa uudistettiin WTO-yhteensopivaksi ja tukiaiset irrotettiin tuotoksen määrästä, EU-maatalous on etelässä mitä suurimmassa määrin sosiaalipolitiikkaa. Se on myös työllisyyspolitiikkaa: oliivien, viinin ja tupakan viljely on työvaltaista maataloutta.

Maatalousuudistuksen jälkeen EU:n budjetista eivät enää selviä tuotekohtaiset tukiaiset niiden painottuessa hehtaaritukiin eikä enää tuotokseen. Suuruusluokka on oikea, kun sanon, että tupakanviljelyä tuetaan vuosittain miljardilla eurolla. Suurimman tupakanviljelymaan eli Kreikan tupakasta ei ole läntisen savuketuotannon raaka-aineeksi, vaan se joudutaan myymään kessuksi kehitysmaihiin. EU:n toimivallassa ei ole sosiaalipolitiikkaa, mutta maatalouspolitiikka on sitä mitä suurimmassa määrin. Oliiveja, joista puristetusta ravintoöljystä on ylituotantoa, ja rypäleitä, joista valmistettua viiniä tislataan autojen polttoaineeksi, tuetaan vielä tupakkaakin suuremmilla EU-tukiaisilla.

Maataloustuet ovat EU:n ”eteläisen ulottuvuuden” eli Välimeren alueen saavutettu etu pohjoisten protestanttimaiden maksettaviksi. EU:lla ei ole sellaista pohjoista ulottuvuutta, jonka voisi rinnastaa oliivivyöhykkeen erityisasemaan. Pohjoinen ulottuvuus on vain Suomen poliittisen eliitin meidän kotimaassamme markkinoima väärä todistus EU:n luonteesta.

Maataloustuet maksetaan Välimeren maille – toisin kuin Suomelle – pääosin EU:n budjetista, siis yhteisistä jäsenmaksurahoista. Suomi on 1 213 miljoonan euron kansallisten tukien maksuilla EU:n toiseksi suurin maataloustukiaisten maksaja kansallisesta budjetista. Suomea enemmän tukiaisia saavat oman maansa kassasta vain ranskalaiset viljelijät (2 327 miljoonaa), ja Suomi maksaa selvästi enemmän kansallista tukea kuin maatalousmaat Italia (743 miljoonaa), Espanja (623 miljoonaa) tai Kreikka (221 miljoonaa), ja jopa enemmän kun suuri Saksa (1 131 miljoonaa).

Kun otetaan huomioon kansallisesti maksetut maataloustukiaiset, Suomi on kansantulon prosenttiosuudella mitattuna EU:n jäsenmaksujen suurin nettomaksaja. EY-kiimainen poliittinen eliittimme räätälöi meille maatalouden osalta epäedullisen EY-liittymissopimuksen, ja viimeisistä lisämaksuista päätti Vanhasen hallitus Suomen osallistuessa vapaaehtoisesti viiden muun maan (Englanti, Saksa, Hollanti, Itävalta ja Ruotsi) jäsenmaksuun Välimeren maiden maatalouden hyväksi.

EU:n vaikeuksien ydin ei tänään kuitenkaan ole yhteinen maatalouspolitiikka, joka tulee meillekin maksuun Välimeren maiden osalta, vaan yhteinen rahapolitiikka, joka niin ikään on tulossa meille maksuun samojen maiden osalta.

XXX

EU:n rahaliiton (EMU) syvin olemus ei ole yhteinen raha, euro, vaan sama rahapolitiikka kaikille. EMU:n valuvika on ollut se, että euromaat ovat liian erilaisia samaan rahapolitiikkaan ja sen kautta yhteiseen rahaan. Kun EMU ei ole optimaalinen valuutta-alue, ja maiden erilaisesta kehityksestä syntyy ongelmia. Kun euroa on markkinoitu menestystarinana, EMU-jäsenyyden todellinen hinta paljastui suomalaisille eteläisten maiden alettua lähettää ylivelkaantumisensa laskuja Suomeen meidän maksaa.

Yhteisen rahapolitiikan myötä ongelmaherkät eteläeurooppalaiset EMU-maat kykenivät ylivelkaannuttamaan itsensä. Italiahan oli tehnyt sen itselleen jo ennen EMU:a, ja se on välttynyt kaikkein suurimmilta ongelmilta kehittymättömän pankkijärjestelmänsä ansiosta. Mielenkiintoista on, että neljän Välimeren maan ja Irlannin ovat velkaannuttaneet lähinnä ranskalaiset ja saksalaiset pankit. Ranskalaiset pankit ovat myöntäneet näille EU:n sairaimmille maille 781 000 000 000 euron lainat ja saksalaispankit ovat luottottaneet niitä 612 000 000 000 eurolla. Ei näin ollen ole ihme se, että Ranska ja Saksa hakevat EU:n kautta kanssamaksajia pankkiensa luottotappioille.

Maiden yhteisvastuu toistensa veloista on kuitenkin laitonta! EU:n perustuslain artiklan 125 mukaan ”jäsenvaltio ei ole vastuussa” toisen jäsenvaltion sitoumuksista. Jäsenmaiden osalta lakia kierrettiin tekemällä takausrahastosta EU:n ulkopuolinen luxemburgilainen osakeyhtiö, joka ei siis ole lainkaan EU-instituutio, vaikka Suomen hallitus sellaisen kuvan siitä antaakin.

Sama kielto, joka kieltää jäsenmailta velkojen yhteisvastuun, koskee myös EU:ta itseään. Silti unioni takaa jäsenmaidensa velkoja. Artiklan 122 mukaan unioni saa kuitenkin avustaa jäsenmaata, jos vaikeuksien aiheuttajina ovat ”luonnonkatastrofit tai poikkeukselliset tapahtumat, joihin jäsenvaltio ei voi vaikuttaa”. Hupaisaa on, että valtioiden ylivelkaantuminen on EU:n päätösten oikeusperustassa tulkittu luonnonkatastrofiksi: tulvaksi tai tulivuorenpurkaukseksi!

Kun artikla 123 kieltää Euroopan Keskuspankilta jäsenmaiden velkapapereiden suorat ostot, kieltoa rikotaan avoimesti. Meille maksajille ei kerrota, kuinka monen sadan miljardin arvosta keskuspankissa on maksukyvyttömien velallismaiden lainapapereita pankkien lähes nollakorolla saamien vippien vakuutena, mutta niin paljon niitä on, että en epäröi nimittää Euroopan Keskuspankkia roskapankiksi.

Halvan ja löysän rahan politiikka, jota minä kutsun hullun rahan taudiksi, on Euroopassa yhdysvaltalaista alkuperää. USA on maailman suurin velallinen, ja se on globalisoinut velkaongelman koko maailmantalouden riesaksi. Kun kapitalismi siten ajautui systeemikriisiin, ”vapaassa” markkinataloudessa huudettiin ja saatiin valtiot apuun sosialisoidaan pankkien velkoja; voittonsahan ne ovat saaneet pitää ja jakaa bonuksina johtajilleen, noille ahneille bankstereille. Kapitalismin suojelusenkeleistä tuli pankkien pelastusenkeleitä, pankkien, joille on edelleen edullista velkaannuttaa ylivelkaantuneita maita korkeilla lainakoroilla asiansa hyvin hoitaneiden maiden taatessa uusien velkojen takaisinmaksun.

Kun EU pelastaa Kreikan tai muita eteläisiä maita konkurssilta, se ei pelasta kreikkalaisia ihmisiä vaan velanantajia. Kreikan velat sosialisoidaan, mutta eivät ne tule sillä tavalla maksuun; velalliset vain vaihtuvat. Kun Suomi lähettää rahaa Kreikkaan, se velkaantuu sitä varten itse, ja lainanannosta meille jää luu käteen. ”Karvas totuus on, että Kreikan ja todennäköisesti myös Irlannin ja Portugalin velat täytyy järjestellä uudelleen”, kirjoittaa alan lehti The Economist.

Kuulun niihin, joiden mielestä näiden maiden velat olisi pitänyt panna heti kriisin alussa velkasaneerauksen eli osittaisen anteeksiannon kohteeksi. Nyt on vapautettu pankit luottotappioista, ja bonusmylly saa jauhaa miljardeja pankinjohtajien taskuihin.

XXX

Kun Suomi parikymmentä vuotta sitten ylivelkaannutettiin tuontirahalla ja väärällä valuuttakurssilla, kriisistä päästiin ulos devalvaatiolla, panemalla markat muille alennusmyyntiin velkojen maksamiseksi tavaraviennillä. EMU on vienyt politiikan työkalupakista pois tämän vaihtoehdon, ja siinä ainoa joustoväline on ns. sisäinen devalvaatio. Sitä ovat työttömyys, palkanalennukset, eläke-etujen leikkaukset sekä julkisten palvelujen ja sosiaaliturvan alasajo. Kun ennen talouden ulkoinen tasapaino hoidettiin huonontamalla rahan arvoa devalvaatiolla, EMU:ssa sama asia hoidetaan huonontamalla ihmisten arvoa; ajamalla alas koko kansantalous.

Kun EU panee ongelmamaat toteuttamaan sisäisen devalvaation ja deflatoimaan taloutensa, se merkitsee velkojen maksun vaikeutumista ja pakottaa velkojat hyväksymään velkojen arvon leikkaukset. Kun lopullista ratkaisua viivästytetään, pankit ehtivät siirtää ongelmalainansa takaajien eli valtioiden piikkiin velka- ja kriisisyyttömien maksettavaksi.

Kaikki ammattilaiset tietävät, mikä on lopullinen ratkaisu ylivelkaantumiseen. Se on maailmanlaajuinen inflaatio, jonka USA on jo käynnistänyt. Raaka-aineiden, energian ja ruuan hinnat nousevat nopeaa vauhtia. Siinä asiassa olemme samassa veneessä, me ja Välimeren maat.

xxx

Vielä muutama sana EU:n hyvienkin päätösten vaikeutumisesta velkakriisin seurauksena.

Euroopan unioni on aloittanut pontevan taistelun ilmaston muutosta vastaan. Siinä tarkoituksessa on säädetty direktiivi uusiutuvista polttoaineista, ja sen mukaan EU:n yleinen tavoite on lisätä uusiutumattomien käyttö 20 prosenttiin loppukulutuksesta vuoteen 2020

mennessä. Eri maille on asetettu erilaiset tavoitteet. Kun Suomen pitää nostaa uusiutumattomien käyttö 29 prosentista 38 prosenttiin, vastaavat luvut ovat energiaköyhässä ja muiden energiaa käyttävässä EU:n etelässä Kreikan pitää nostaa uusiutuvien osuus 8:sta 18 prosenttiin, Italian 5:stä 17 prosenttiin, ydinvoimamaan Ranskan 10:stä 23 prosenttiin (ydinvoima ei ole uusiutuvaa energiaa!), Espanjan 8:sta 20 prosenttiin sekä Kyproksen 3:sta 13:een ja Maltan 0:sta 10 prosenttiin.

Näiden tavoitteiden saavuttaminen nostaa näissä maissa energian hintaa tavalla, johon ylivelkaantuneilla mailla ei ole poliittisesti varaa. Seuraus olisi kansannousu ja kapina myös Välimeren pohjoisrannalla.

Tältä pohjalta EU:n muut politiikat jäävät velkaantumisen jalkoihin.

xxx

Välimeren pohjoisranta on energiaköyhä, mutta Afrikan puolella on öljyä. Sen takia ns. Länsi, joka ei ole kansainvälinen yhteisö siinä merkityksessä että se voisi saada sota-aloitteilleen kansainvälisoikeudellisen laillisuuden, käy nyt sotaan Libyassa ns. demokratian puolesta.

Suomi on vuoden 2011 ensimmäisellä puolivuotiskaudella mukana kahdessa EU:n taistelujoukkojen päivystysosastossa. Saatetaan joutua sotaan, joka on sitä itseään eikä vain ”melkein sota”, millä nimellä presidentti Tarja Halonen kutsui Suomen sotatoimia Afganistanissa.

Turkissa Halonen ilmoitti Suomen tukevan Turkin EU-jäsenyyttä. Suomi tukee, minä en, koska siitä syntyy sellainen hulabaloo, että se ei vie eteenpäin vakaata poliittista tai taloudellista kehitystä sen paremmin Välimeren alueella kuin pohjoisemmassakaan.

Suomelle on tänään tärkeää vapautua kahden Rehnin loukusta oman etumme vuoksi siihen tapaan kuin entinen eduskunnan puhemies Sauli Niinistö sanoi eduskunnan päättäjäisissä: omaakin etua saa EU:ssa ajaa, ja sitä tekevät EU:ssa mitä voimallisimmin oliivivyöhykkeen maat.